

ת"פ 37944/05/15 - מדינת ישראל נגד דוד פרנוך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 37944-05-15 מדינת ישראל נ' פרנוך

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יניב זוסמן
נגד
הנאשם: דוד פרנוך
ע"י ב"כ עו"ד יעל מסיקה

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע לפניי, ולאחר שמיעת ראיות, בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית**, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ובעבירה של **תקיפת שוטר**, לפי הוראות סעיף 273 לחוק העונשין. הנאשם זוכה מהעבירה של **הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו**, לפי הוראות סעיף 275 לחוק העונשין.
2. עובדות האירוע מושא כתב האישום נקבעו בהרחבה בהכרעת הדין. בתמצית, ולצרכי גזר הדין בלבד, יצוין כאן כי האירוע נחלק לשני חלקים נפרדים, שהראשון עניינו בתקיפת המתלוננת והשני עניינו בתקיפת שוטר שהוזעק לזירה. כפי שנקבע בהכרעת הדין, בשני חלקי האירוע היה הנאשם נתון במצב של שכרות, אלא שדובר בשכרות רצונית. לפיכך, טענת ההגנה להתקיימות סייג השכרות נדחתה, למעט בהקשר לעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, שממנה זוכה הנאשם משום שמדובר בעבירת מטרה (ר' בפסקה 43 ואילך להכרעת הדין).
3. באשר לחלקו הראשון של האירוע - תקיפת המתלוננת - יש מקום לציין כאן כי דובר בתקיפה חמורה של המתלוננת, על רקע של לא כלום, כלהלן:
 - ביום 4.11.14 בשעה 20:00 בקירוב פגש הנאשם במתלוננת, באקראי, בחדר המדרגות של בניין מגוריו. המתלוננת, שיצאה מדירת חברתה מ, המתגוררת אף היא בבניין, החלה לרדת במדרגות הבניין בעת שהנאשם החל לעלות במדרגות.
 - לאחר שהנאשם חלף על-פני המתלוננת הוא התנפל עליה מאחור. הנאשם הפיל את המתלוננת, תפס אותה בחוזקה בשערות ראשה, דחף אותה והכה בראשה במדרגות, תוך שסטר לה בצדי ראשה.
 - המתלוננת זעקה לעזרה וקראה למ'. כאשר שמע הנאשם את מ מגיעה הוא עזב את המתלוננת, עלה במדרגות ונכנס לדירתו.
 - כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלוננת חבלות של ממש, הגם שלמרבה המזל דובר - במישור הפיזי -

בחבלות מתונות יחסית, בדמות שפשוף במרפק שמאל ושטפי דם עקב מכה יבשה בישבן.

ב. עיקר הראיות והטיעונים לקביעת העונש:

(1) עיקר טיעוני ב"כ המאשימה:

4. המאשימה לא הגישה ראיות לקביעת העונש. ב"כ המאשימה הדגיש בתחילת טיעונו את חומרתו היתרה של האירוע, הנלמדת לשיטתו מכך שהנאשם תקף את המתלוננת באלימות חמורה ומתמשכת, ללא כל סיבה נראית לעין, כאשר לאחר מכן אף תקף שוטר שהזעק לזירה. הצטברות נסיבות אלה מלמדת, כך לטענת ב"כ המאשימה, על היותו של הנאשם אדם מסוכן אשר עשוי לחזור על מעשיו.
5. באשר לערכים החברתיים, שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות על-ידי הנאשם, הדגיש ב"כ המאשימה את ערך ההגנה על שלמות גופה של המתלוננת, והוסיף והפנה לנזק הקונקרטי שנגרם למתלוננת, קרי, החבלות שנגרמו לגופה. יתר על כן, הנאשם הוסיף וביצע, לאחר תקיפת המתלוננת, עבירה נוספת של תקיפת שוטר בשעת מילוי תפקידו, שהינה עבירה חמורה הכוללת עונש מינימום. בנסיבות אלה טען ב"כ המאשימה כי עונשו של הנאשם חייב לכלול רכיב של מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריה, ולפיכך עתר לקביעת מתחם עונש הולם מחמיר, בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.
6. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם עתר ב"כ המאשימה, בהגינותו, לענישה ברף התחתון של המתחם, וזאת תוך התחשבות בהיעדר הרשעות קודמות. ב"כ המאשימה עתר גם להטלת ענישה נלווית, ובמיוחד הדגיש את עתירתו לקביעת פיצוי משמעותי למתלוננת.

(2) עיקר טיעוני ב"כ הנאשם:

7. כראייה לקביעת העונש הגישה ב"כ הנאשם את רשימת חובותיו של הנאשם בהוצאה לפועל, שהינם בסכום כולל של עשרות אלפי ₪ (ר' ס/1). בטיעוניה ביקשה ב"כ הנאשם להדגיש את נסיבות הקולה של האירוע מושא כתב האישום, כשיטתה, ובהן העובדה שמדובר באירוע מלפני שלוש שנים, אירוע ספונטני שתוצאותיו היו חבלות לא חמורות המתלוננת, שלא נזקקה לטיפול רפואי בגין חבלות אלה.
8. ב"כ הנאשם חזרה על הטענות שהעלתה עוד במישור האחריות, דהיינו: מצב השכרות בו היה נתון הנאשם; מצבו הנפשי הכללי של הנאשם (אשר סירב לבדיקה פסיכיאטרית); והאלימות שהשוטרים הפעילו נגד הנאשם בעת מעצרו. ב"כ הנאשם טענה, כי הגם שהטענות נדחו במישור האחריות (למעט בהקשר לזיכוי הנאשם מהעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו), יש מקום להתחשב בהן במישור הענישה.
9. ב"כ הנאשם הלינה על כך שהמאשימה לא הפנתה לפסיקה, חרף עתירתה למתחם עונש הולם מחמיר, והפנתה מצידה לשורה ארוכה של תקדימים שמהם ביקשה לגזור מדיניות ענישה מקלה בכגון דא. ואולם, מעבר לכך שחלק מהתקדימים הינם ישנים, מלפני תחילתו של תיקון 113 לחוק העונשין, ברובם המכריע עניינם במקרים של הודאה ונטילת אחריות ונסיבותיהם אינן מתאימות לענייננו. מכל מקום, בסיכומו של דבר עתרה ב"כ הנאשם לקביעת מתחם עונש הולם מקל, בין ענישה צופה פני עתיד לבין ענישה של מאסר בפועל, לתקופה שניתן לשאתה בדרך של עבודות שירות.

10. באשר לגזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם הפנתה ב"כ הנאשם לנסיבותיו של הנאשם, יליד שנת 1983 שעלה ארצה בגיל 9. לנאשם אין עבר פלילי והאירוע דנא הינו הסתבכותו הראשונה עם החוק. יתר על כן, גם כיום, כשלוש שנים לאחר האירוע, לא נפתחו לנאשם תיקים חדשים, למרות שהנאשם עובד לדבריו בעבודת אבטחה הכרוכה בחיכוך מתמיד עם האוכלוסייה הכללית.
11. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה כי הנאשם מתגורר עם אמו, שהוא בנה היחיד, ומטפל בה במחלתה. לפיכך, כך לטענת ב"כ הנאשם, הטלת עונש של מאסר בפועל על הנאשם, ולו לנשיאה בדרך של עבודות שירות, תפגע ביכולתו לפרנס את עצמו ולטפל באמו. עוד ביקשה ב"כ הנאשם להתחשב בעובדה שהנאשם שהה לאחר האירוע במעצר, למשך מספר ימים, ולאחר מכן בתנאי מעצר בית; ובהתחשב בכל אלה להסתפק בענישה צופה פני עתיד ופיצויים למתלוננת.
12. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, ביקש את התחשבות בית המשפט. הנאשם ציין כי הוא מפרנס יחיד שלו ושל אמו, והטלת עונש תקשה על יכולתו להתפרנס.

קביעת מתחם העונש ההולם:

ג.

13. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיניו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג לחוק העונשין. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.
14. באשר לעבירות אלימות חזרה הפסיקה וקבעה כי מדובר בעבירות חמורות, שביצוען פוגע בערכים חברתיים חשובים, ובהם ההגנה על שלום הגוף וההגנה על ביטחון הציבור. לפיכך, כפי מדיניות הענישה הנהוגת בפסיקה, על בתי המשפט להטיל בגין עבירות אלימות ענישה מחמירה ומרתיעה; וכאשר מדובר בעבירות שגרמו לחבלות להשית ענישה שתכלול בין השאר רכיב של מאסר בפועל.
15. באירוע דנא עסקינן באלימות סתמית ואקראית, אך אין לקבל את טיעון ב"כ הנאשם כי כיוון שכך מדובר באירוע "ספונטני" ועל כן בעל חומרה פחותה. למעשה, ההיפך הוא הנכון: כאשר מדובר באלימות חמורה על רקע של לא-כלום, מדובר בתקיפה חמורה במיוחד. לפיכך, בהקשר זה מקובל עליו טיעון ב"כ המאשימה, שלפיו אירועים של אלימות חמורה וסתמית, ללא כל סיבה נראית לעין, מצדיקים ככלל השתת עונשים הכוללים רכיב של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.
- ואכן, המקרה שלפנינו יוכיח: נקל לשער את פחדה הרב של המתלוננת במהלך האירוע ובעטיו, כפי שהדברים גם באו לידי ביטוי במהלך עדותה בבית המשפט, וכמו כן את ההשפעה השלילית של אירועים כגון אלה על תחושת הביטחון של הציבור בכלל ושל המתלוננת בפרט. מכאן, שחובתם של בתי המשפט היא להטיל עונשים מרתיעים, שיבהירו באופן ברור את הפסול החמור שבאלימות אקראית, וזאת בדרך של השתת עונשי מאסר בפועל.
16. יחד עם זאת, במקרה דנא יש גם להתחשב בתוצאות האירוע, שבסופו של דבר היו ברף חמורה נמוך יחסית. לפיכך יש לקבוע את מתחם העונש ההולם, בגין האירוע מושא כתב האישום, בין עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, שניתן לשאתו בדרך של עבודות שירות, לבין 15 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

17. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה - למעט במקרים יוצאי דופן, בהם הוא רשאי לחרוג מכך, שאין עניינם לכאן - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות המפורטות בהוראות סעיף 40יא לחוק העונשין.

18. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם אין הרשעות קודמות. מדובר, כמובן, בנסיבה מהותית לקולת העונש, ובהקשר זה יש גם משקל לכך שמאז האירוע מושא כתב האישום לא הסתבך הנאשם בביצועה של עבירה נוספת כלשהי.

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע הן בנאשם והן באמו, שלדבריו הוא מפרנס אותה ומטפל בה, במחלתה. יחד עם זאת, השתתף עונש שניתן לשאתו בעבודות שירות תגבש פגיעה מתונה בלבד.

בהקשר זה יש גם לציין כי הנאשם נעצר בזמנו לצרכי חקירה, למשך מספר ימים, ולאחר הגשת כתב האישום אף שהה תקופה מסוימת בתנאי מעצר בית.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא, שכלל חקירה נגדית ממצה של העדים, ובמיוחד המתלוננת.

זוהי כמובן זכותו הבסיסית של הנאשם לעמוד על ניהול משפטו במלואו ופשיטא כי אין לזקוף זאת לחובתו (ור' גם בהוראות סעיף 40יא(6) סיפא לחוק העונשין). יחד עם זאת, בנסיבות אלה אין הנאשם זכאי להקלה, הניתנת למי שמודה באשמה, נוטל אחריות על מעשיו ומקבל עליו את הדין.

נתוניו האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - הנאשם הינו יליד שנת 1983, בן 34 שנים כיום, ומתגורר עם אמו. לדבריו, הנאשם מתפרנס מעבודת אבטחה, מפרנס גם את אמו ומטפל בה, ואף שקוע בחובות משמעותיים בהוצאה-לפועל (ר' גם ס/1).

חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה - מאז האירוע מושא כתב האישום כבר חלפו למעלה משלוש שנים. מדובר אמנם בתקופת זמן משמעותית, אך אין לזקוף זאת לזכות הנאשם. כפי שצוין בהכרעת הדין, שמיעת התיק התעכבה בשל אי-התייצבות חוזרת ונשנית של הנאשם, שבסופו של דבר התייצב בבית המשפט רק לאחר שהוצאו נגדו מספר צווי הבאה (ר' בפסקה 4 להכרעת הדין). גם לאחר מתן הכרעת הדין נגרמו דחיות נוספות (ר' בפרוטוקול, עמ' 61).

19. העולה מן המקובץ הוא, שנסיבות הקולה במקרה זה עולות במשקלן אך במעט על נסיבות החומרה. יחד עם זאת, בהתחשב בעמדתו ההגונה של ב"כ המאשימה, שטען למיקום הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, וכן בהתחשב במכלול נסיבות העניין, ניתן להסתפק במקרה זה בענישה בתחתית מתחם העונש ההולם, תוך איזון הקלה זו בהשתתף פיצוי משמעותי למתלוננת וקנס כספי.

ה. סוף דבר:

20. לפיכך - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם

את העונשים הבאים:

(א) 6 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יישא את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר מיום 20.11.17.

על הנאשם להתייבב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 4.2.18 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת את מאסרו, או את יתרת מאסרו, במאסר מאחורי סורג ובריח בבית סוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ג) קנס בסך של 1,500 ₪, או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בשלושה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.8.18 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

(ד) פיצויים למתלוננת, גב' ר כ (עדת תביעה מס' 10), בסך של 4,500 ₪. בהסכמת ההגנה, הפיצויים ישולמו מתוך הכספים שהופקדו בתיק זה ובתיק המעצר (מ.ת. 16318-11-14), והיתרה תופקד בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1.8.18.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלוננת, לצורך העברת הפיצויים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' טבת תשע"ח, 27 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.